

[Arne Melchior]

skal over fælleskassen, men også resten, når det, der måtte være i overskud for hver enkelt, skal bestyres af en bestyrelse, altså bestyres indirekte og ikke af hver enkelt selv, så er det da skinbarlig socialisme.

Det ville interessere mig meget at høre arbejdsministerens kommentarer til dette, for han vil sikkert ikke bestride, at disse 5.000 kr. pr. hoved er den enkelte borgers, og han vil ikke bestride den enkelte borgers indsigtsmulighed med hensyn til at bestyre sine 5.000 kr. Når pengene skal i en fælles fond – og måske også de næste 5.000 kr. og de næste 5.000 kr. – så bliver det som at komme i et pensionat, hvor man selv kan sammensætte menuen, men hvor enhver anden dispositionsret er taget fra én. Jeg vil advare mod denne mistolkning, at ejendomsret skulle bestå i, at man lægger sine penge ind i en fælles kasse.

(Kort bemærkning).

Bolvig (RV):

Jeg vil gerne over for hr. Kurt Hansen gentage, hvad det radikale venstre har sagt gang på gang: vi er modstandere af centrale fonds, og det vil også komme til at fremgå ved behandlingen af næste punkt på dagsordenen.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Man kan ikke bestride, at folketinget i dag virkelig har været vidt omkring i forbindelse med diskussionen omkring dette forslag om Lønmodtagernes Dyrtingsfond. Der har været diskussion om socialisme – hr. Christophersen brugte oven i købet udtrykket fondssocialisme – og der er kommet en række ærerørigt betragtninger fra kristeligt folkepartis ordfører vedrørende formanden for Landsorganisationen, der er kommet en karakteristik af socialdemokratiets langsigtede mål med samfundsudviklingen osv. Beklageligvis har meget få af ordførerne beskæftiget sig med sagen, hvad det er, det drejer sig om. Beklageligvis har meget få af ordførerne diskuteret det forslag, der ligger for folketinget i dag. Det er jeg meget ked af. Jeg synes personlig, det er et udmærket forslag. Det begyndte ellers så godt med debatten i folketinget. Hr. Aage Andersen beskrev nemlig ganske klart, hvad det var, forslaget gik ud på. Forslaget går ud på, at man tager udgangspunkt i afta-

len fra 1976 om, at disse penge er lønmodtagernes egne penge – forstået på den måde, at de er konteret den enkelte lønmodtager og der tilskrives renter på den enkelte lønmodtagers konto – og at de skal udbetales til pensionsformål. Det er de to afgørende udgangspunkter for forliget i 1976, og de er opfyldt i lovforslaget.

Dernæst siger hr. Aage Andersen, at det, der er det tiltalende ved forslaget – og det er jeg enig med ham i at finde tiltalende – er, at pengene bliver udbetalt folk, så de selv har rådighed over dem i den situation, hvor de forlader arbejdsmarkedet. Jeg vil gerne for god ordens skyld tilføje, at har de allerede forladt arbejdsmarkedet, skal de selvfølgelig have pengene udbetalt. Jeg tror, det er den rigtige måde at gøre det på. Vi er bundet til, at disse penge skal udbetales til pensionsformål, det er et led i aftalen. Men derudover udformes forslaget sådan, at pengene udbetales til den enkelte lønmodtager kontant efter et fast skattetræk, og den enkelte lønmodtager har selv herredømme over dem.

Adskillige har foreslået – begyndende i en meget svag udgave – det var jeg glad for – hos hr. Christophersen, fortsættende i en noget mere lidenskabelig udgave hos fru Lilli Gyldenkilde og hr. Kurt Hansen, for nu endelig at nå sit egentlige crescendo ved hr. Alfred Hansens bemærkelsesværdige indlæg her i dag – at 11 mia kr. udbetales på nuværende tidspunkt. Ja men hvad er det dog for en økonomisk situation, vi er i, når man kan komme og foreslå, at man uden videre udbetaler 11 mia kr. til det almindelige forbrug, både fra fru Lilli Gyldenkildes side, fra hr. Kurt Hansens side og fra hr. Alfred Hansen fra retsforbundet's side? Pumpe 11 mia kr ud – med det resultat, selvfølgelig, at vi skal indkræve et tilsvarende beløb, for at samfundsøkonomien ikke skal løbe fuldstændig grassat. Jeg har forstået, at den mere milde form hos hr. Christophersen var, at dér skulle de neutraliseres igennem forskellige aftaler eller forskellige tvangsopsparingsmetoder. Men resultatet af en egentlig udpumpning af købekraft er selvfølgelig katastrofalt for betalingsbalancen, katastrofalt for samfundsøkonomien og helt i modstrid med den situation, vi står over for – foruden at være i modstrid med et forlig, som socialdemokratiet selvfølgelig føler sig forpligtet over for, hvorefter disse penge skal udbetales til pensionsformål.